

φυγε ἀπὸ τὴν ἄκρη τῆς πέννας του καὶ τῷγραφε.
«Ἐπρεπε», γράφει ὁ Λαμπελέτ, ἐννοῶντας τὸ
'Ωδεῖο, «ἐντὶ νὰ εἴχε συγκεντρώσει ὅλες του τὶς
ἐνέργειες εἰς τὸ νὰ παράγῃ θηλυκὲς κλειδοκυμβα-
λιστικὲς μετριότητες, νὰ εἴχε δώσει μεγάλη ση-
μασία στὴν ἀνάπτυξή του κλάδου τῶν ἀνωτέρων
θεωρητικῶν μαθημάτων(1) καὶ νὰ προετοίμαζεν ἔτσι
τὸ ἔδαφος γιὰ τὴν ἵδρυση μιᾶς τάξης ὅπου νὰ σπου-
δάζεται σοβαρὰ ἡ σύνθεση καὶ δῆμοι οἱ Ρωμιοὶ μα-
θητὲς ἀφοῦ θὰ ἀποκτοῦσαν τέλεια μόρφωση, θέρε-
σκαν καὶ ἔνα πολύτιμο ἔθνικό ὑλικὸν λαϊκῶν τραγου-
διῶν ὅπου θὰ ἐπότιζεν τὴν ψυχὴ τους καὶ θὰ προε-
τοίμαζεν ἔτσι τὴν ρωμαϊκὴν τέχνη γιὰ τὸ μέλλον».

Καὶ τὶς ἔγραψε ἔγω; Πῶς τὰ «δημοτικὰ μας
τραγούδια» ποὺ ἀπάνω σ' αὐτὰ θὰ δημιουργηθῇ ἡ
ἔθνικὴ μουσικὴ θὰ τὰ χρησιμοποιήσουνε ἐκεῖνοι ποὺ
θὰ ἔχουν τὴν δύναμη νὰ τὰ χρησιμοποιήσουνε, καὶ οἱ
δῆμοι μπορεῖ καὶ νὰ βγοῦνε κι ἀπὸ τὸ 'Ωδεῖο,
μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ μὴ βγοῦνε, καὶ ἔφερε γιὰ πα-
ράδειγμα τὸ Λαζάδα.

Καὶ γιὰ νὰ τελειώνω.

«Καὶ μιὰ ἄλλη φευτιὰ ποὺ εἶπανε γιὰ μένα —
λέει ὁ Γ. Λαμπελέτ—εἶναι πῶς γυρεύω στὸ 'Ωδεῖο
νὰ φέρω τὴν Ἰταλικὴν μουσικήν».

Κι ὅμως κι αὐτὸ τόπε οἱ Λαμπελέτ. Κι ἀν δὲν
τέπε καθαρὰ καὶ ἔαστερα στὰ ἄρθρα του ποὺ δη-
μοσιευτήκανε στους «Καιρούς» — ποὺ γιὰ κείνους
ποὺ ξέρουνε νὰ διαβάζουνε τόπε καθηρώτατα —
τόπε φαρδειὰ πλατειὰ στὶς πρὸς Γ. Ἀξιώτην ἐπι-
στολές του, ποὺ δημοσιευτήκανε στὴν «Κριτική».

Νά λοιπὸν τὸ ἔγραφε σ' ἔνα γράμμα ὁ Γ. Λαμ-
πελέτ («Κριτική» σελ. 195):

«Ἄυτὸ λοιπὸν τὸ ἐμφυσᾶν καὶ τὸ ἐπιβάλλειν μὲ

(1) 'Ο Γ. Λαμπελέτ εἶναι δάσκαλος στὰ «θεωρητικὰ
μαθήματα».

«Ἀκού, δ 'Ασκραῖος εἶμ' ἔγω, δὲν εἶμ' ἔγω τεχνίτης
Τῶν ἡσυχῶν χρυσόνειων, τῶν ἱλορῶν σκοπῶν,
Τῆς μαύρης γῆς ποὺ τὴν πατῶ μὲ σέρνει ἐμὲ δ
μαγνήτης,

·Ο νοῦς μου πάει μὲ τὰ φτερὰ τῶν ἀναστενασμῶν.
Ραχοῦλες, εἶμαι δ πιστικὸς τῆς ἡμερῆς ἀρνάδας,

·Ογώνω, σπέρνω, ἰδροκοπῶ, τοῦ κάμπου δου-
λευτῆς,

Καὶ λούζω τὸ τραγοῦδι μου στῆς δροσοπρασινάδας
Τὰ δάκρυα καὶ στὰ δάκρυα τῆς δύσκολης ζωῆς.
Ξωμάχο εἶσαι, τραγοῦδι μου, τὰλέρρ' εἰν' ἡ ζαρά
μου,

Τὰ κύματά τους ταίριασαν τὰ στάχια καὶ οἱ ουθμοί,
Ρηγάδων ξεφαντώματα δὲν ξέρουν τόνομά μου,
Τὸ ξέρρ' ἡ μοναξιά, τὸ φῶς καὶ ἡ νύχτα, καὶ ἡ
ψυχή.

Καματερά, τὸ ξέρετε, σπρωγμέν' ἀπ' τὴν βουκέντρα,
Μιὰ λάμψη δεξήγητη φωτάει τὰ βύθη σας θαμπά,
Τὸ διαλαλᾶν οἱ γέρανοι, καὶ τὰ μεγάλα δέντρα
Τάκονσαν καὶ περπάτησαν, καὶ ἡ ήρθανε πού σιμά.

Στὸ χῶμα τὸ πρωτόγονο τῆς γύμνιας τὰ τσακάλια
Μέσ' στῶν πατέρων μου οὐρλιαζαν τὶς ἄχαρες ζωῆς,
Σκηληρὰ εἶταν τάπαλόνια αἰολικὰ ἀκρογιάλιο,
Ναῖτες Κυμαῖοι μᾶς σπρώξανε πρὸς θάλασσες
πλατείες.

Ναῖτες Κυμαῖοι μᾶς οἶξανε σ' ἀγριώσιτα λιμάνια,
Δαλοῦσε δ ζίζηκας, ἀνθοῦσεν ἡ ἀγριαγκαθία,
Κ' ἥρθες νὰ βρῆς ἀνάπταψη, τρικινμισμένη δρφάνια,
Σὲ καλοκαίρια ἀγέλοστα καὶ σ' ἀγρια γειμαδιά.

·Ασκρα, στὴ φίξα τοῦ ἱεροῦ βουνοῦ μαρυολογοῦσες,
Πῆρρ' ἀπὸ σένα τὴν τραχειὰ κι ἀστόλιστη φωνή,
·Εὐε δὲ μὲ βυζάξανε στὸν Ἐλικῶνα οἱ Μοῦσες.
·Εὐε μὲ πικρανάθρεψαν οἱ φτώχιες καὶ οἱ καημοί.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

| τὸ σταχνὸ ως θρησκείαν εἰς τὰς ψυχὰς μᾶς — ἐννοεῖ
τὸ 'Ωδεῖο — ν ἀγαπήσωμεν ἀποκλειστικῶς καὶ μό-
νον δ, τι εἶναι ἄκρα ἐκδήλωσις καλλιτεχνικὴ — ἐν-
νοεῖ τὴν Γερμανικὴ μουσικὴ — ἐνδὸς ἀπὸ μακρῶν αἰώ-
νων πολιτισμένου λαοῦ, οὐσιωδῶς δὲ διαφέ-
ροντος εἰς τὴν αἰσθησιν καὶ τὸ αἰσθη-
μα καὶ τὴν ἀντίληψιν ἀπὸ τὴν ἴδικην
μας, πρέπει νὰ καταπολεμήσουν δλοι, ποὺ ἔχουν
ἀκριβῆ αἰσθησιν τῶν πραγμάτων — ἐννοεῖ τὸν ἑαυτόν
του — δσοι ἀγαποῦν πραγματικῶς τὸν τόπον των καὶ
ζητοῦν τὴν ἀληθινὴν πρόσδοτό του».

Σ' ὅλες του δὲ τὶς ἐπιστολὲς ὅχι ἀφίνει νὰ νοη-
θῇ, ἀλλὰ τὸ λέει καθαρὰ καὶ ἔαστερα πὼς τὸ 'Ω-
δεῖο ἔχει πάθη ἀπὸ Ἱταλοφοβία, ἀν καὶ ἡ Ἰταλικὴ
μουσικὴ «εἶναι πλησιεστέρα στὴν ἀντίληψιν τῶν
Ἐλλήνων, συντελεστικωτέρα εἰς τὴν φυσικὴν τῶν
πρόσδοτον, ποὺ ἡμπορεῖ χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ φόβος νὰ
βλαφθῇ ἡ ψυχικὴ τους ὑγεία, νὰ ὠφελήσῃ τόσον
ὅσον ἡμπορεῖ νὰ ὠφελήσῃ ἐνα κομμάτι τοῦ Βετχό-
βεν ἢ τοῦ Μπάχ εἰς τοὺς δυναμένους νὰ τὸ ἐννοή-
σουν» («Κριτική» σελ. 283).

* *

Μποροῦσε ν ἀραδιάσω καὶ ἄλλες περικοπὲς ἀπὸ
τὰ ἄρθρα καὶ ἔαστερα στὰ ἄρθρα του ποὺ δη-
μοσιευτήκανε στους «Καιρούς» — ποὺ γιὰ κείνους
ποὺ ξέρουνε νὰ διαβάζουνε τόπε καθηρώτατα —
τόπε φαρδειὰ πλατειὰ στὶς πρὸς Γ. Ἀξιώτην πρό-
σωπο, σηματικά καὶ ἔδεις.

Μὰ οἱ στήλες τοῦ «Νομοῦ» εἶναι πολύτιμες,
πολυτιμώτερες ἀπὸ τὶς μουσικὲς γνώσεις καὶ συμ-
βουλὲς τοῦ Γ. Λαμπελέτ.

Θ. Ν. ΣΥΝΑΔΙΝΟΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Κάθε τ' ἀγέρα φύσης,
Στὰ σιωπηλὰ δρομάνια
Τοῦ περβολοῦ τοῦ ἔρημου
Σκορπάει διαβατικά
Φύλλα χλωμά, νεκρόφυλλα,
Καὶ φεύγοιν τὰ πουλάκια
Μὲ θρήνων κελαδήματα
·Ἀπ' τὰ γυμνὰ κλαδιά.

Εἶχα βαθειά μὲς στὴν ψυχὴν
·Ωραῖο περιβόλι,
·Ολάνθιστο καὶ μυριστό
Μὲ φύλλα δροσερά,
Καὶ τὰ πουλά πὸν διόχαρα
Παιζαν στὴ μυροβόλη
·Άγκαλη του, τραγούδαγαν
Σὲ πρόσινα κλαδιά.

Μὰ τοῦ ἀνέμου φύσης
Κακότυχη πνοή.
Κάθε μον φύλλο πράσινο,
·Ἀλλάζει τὴν θωριά του...
Κ' εἶταν ἡ κάθε ἐλπίδα μον
Πὸν ἔγερνε νεκρή,
Στὸν κῆπο τώρα τὸ βουβό^ν
Μὲ τὰ γυμνὰ κλαδιά του.

Εἰς τὰ κλωνάρια τάφυλλα
Τοῦ περβολοῦ τοῦ ἔρμου
Θάνθισης πάλι ἡ ἀνοιξη
Θάρροντον καὶ τὰ πουλάκια
Μὰ στὴν ψυχὴ μον φύσης
Μία πνοὴ ἀνέμου
Πονεῖταιν φαρμάκι κ' ἔσταξε
Τὴν νέκρα στὰ κλαδιά.

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΟΛΕΙΟ*

4.

Η ΠΡΩΤΗ ΧΡΟΝΙΑ

·Ο δάσκαλος τοῦ Θύμη ἔρχεται ἀπὸ τὶς πρώτες
ἀκόμη μέρες τοῦ Σταυροῦ νὰ διδάσκῃ στὰ παιδιά τὰ
γράμματα καὶ τὴν πρώτη ἀνάγνωση μ' ἔναν τρόπο
παμπάλαιο καὶ πνευματοχότονο. "Αν καὶ, σὰ σπου-
δαῖς, εἶχε μάθει κουτσά-στραβά καμπάσα παιδαγω-
γικὰ κ' εἶχε κάνει λίγη πραχτικὴ ἔξασκη τη διδα-
σκαλίας, δπως εἶναι δὲ γνωστὰ σ' δλους μας, ἀφίνε
δμως ἀλλοτες ἀπὸ ἀγνοικιας δλλοτες ἀπὸ φυγοπο-
νίας ἀπαραιτητες διδαχτικές ἀρχές, ἀναγκαιότατες
μεθοδικές ἀπαίτησες καὶ σπουδαίους παιδαγωγι-
κούς δρους. "Ολες οι γνώσεις του εἰταν ἀστήριχτες,
ἡ μάθηση του μισή, ἡ καρδιά του ξερή, δ νοῦς του
στειρός, ἡ γλώσσα του νεκρή, τὸ παιδευτικό του
σύστημα σάπιο καὶ τὸ ἔργο του θανατηφόρο.

Μὰ δσο καλούσειδητος καὶ ρέχτης κι ἀν εἶναι
δ Ρωμίος δάσκαλος, δσο κανονικές καὶ γρήγορες σπου-
δες κι δν ἔχει κάνει, δσο ἀξιοσέβαστη εἶναι η μά-
θηση του κι δσο ζωντανή η ἀγάπη του πρὸς τὰ
παιδιά καὶ τὴν πατρίδα μας, δσο κι δν ἀδιάκοπα
καταγίνεται κατὰ τὸ μεγάλο παράδειγμα τοῦ Ρε-
σταλοζζ «νὰ ἐπιδιώκῃ μὲ τὴν ἀγωγὴ κι ἀκοίμητα
νὰ ποθῇ ὅχι τίποτ' ἀλλο, παρὰ τὸ τέλος τῆς δυσ-
τυχίας τοῦ λαοῦ», εἶναι δλωςδιόλου ἀδύνατο νὰ
φέρῃ ἀποτελεσματικὰ πλεονεκτήματα στὴν παίδεψη
καὶ στὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν μας. Κι αὐτὸ προ-
έρχεται γιατὶ τὰ πάντα μέσα στὸ σκολείο καὶ συ-
στήματα καὶ βιδίλια καὶ προγράμματα καὶ γλώσσα
καὶ συνήθειες καὶ μέσα εἶναι θεώρατα μπόδια, ποὺ
στημένα μένουνε παντοτινὰ μπροστά του καὶ ποὺ
ματαιώνουν δλες τὶς εὐγενικές προσπάθειες του καὶ
στεφανώνουν μὲ τὴν ἀποτυχίας τάγκαθια τὸ μα-
ταιόπονο ἔργο του. Πόσοι νέοι μὲ διαλεχτὲς καρδιές
καὶ μυκλὰ γερά δὲν ξοδέψανε, χωρὶς ἀποτέλεσμα,
δλο τὸ σφρῆγος τῆς νιότης του κι δλη τὴ δρόσο τῆς
ζωῆς τους στὸ σισύφειο ἔργο τῆς ἐκπαίδεψης τῶν
παιδιῶν μας καὶ δὲ σωριαστήκανε νωρίς-νωρίς, σα-
ράβαλα ἀπὸ τὴν ἐξάντληση, σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά
τῆς κοινωνίας μὲ μοναχὸ κέρδης τὴ θλιβερὴ σκέψη
πὼς ὀλοκληρωτικὸς δλεθρός μᾶς περιμένει, δν δσο
μπορεῖ πιὸ γλυκόρο δὲν ἀλλάξουμε ἀπὸ τὰ θεμέλια
καὶ δὲ μεταρρυθμίσουμε πέρα ως πέρα καὶ μὲ τὸ
παιδευτικό μας σύστημα!

Μὰ καιρὸς εἶναι νὰ δίξουμε μιὰ προσεχ

σοῦ τὸ λέει βασιλέψ κι ἄλλοτε βασιλές· ὁ ἄλλος τὸ γαμβρὸς σοῦ τὸ προφέρειν πάντα γαμβρός, δπως τὸ λέει ὁ λαός μας· ὁ ἄλλος κλαίει μὴ μπορῶντας, μ' ὅλη τὴν καλή του θέληση νὰ διαβάσῃ τὰ περίφημα: τὸν σθεναρόν, εὔπεπτος, εὔθραυστος, φάρουγξ μου κ.τ.τ. Καὶ καταλαβαίνετε τὸν κόπο, τὴν θλίψη, τὴν ἀπελπισία καὶ τὸ μαρκαριδό τῶν παιδιῶν μας μπροστὰ στὴν ἀδυσώπητην ἐπιμονὴν μας νὰ συνειθίσουμε τὴν γλώσσα τους, καλὰ καὶ σώνει, στὴν ψύτικη καὶ βάρβαρη αὐτὴν προφορὰ τῆς καθαρεύουσας.

Καὶ σύγκαιρη μὲ τὴν διδασκαλία τῷ γραμματῶν καὶ τῆς πρώτης ἀνάγνωστος ἀρχινάσι τὸ μονότονον κ' ἐπίπονη λεξιμάθεια, ποὺ ἔσπλαντεται σ' ὅλα τὰ χρόνια τῆς ἑκταύδεψής μας, ἡ λεξιμάθεια ποὺ εἶναι τὸ μοναχὸ κέντρο ποὺ γύρω-γύρω του στρέφεται ὅλη ἡ σκολικὴ ἐργασία μας, ἡ ζερὴ λεξιμάθεια ποὺ λογαριάζεται ἀκόμα κι ἀπὸ τοὺς πιὸ φρόνιμοὺς μας—ἄλλοι!—διὸ μάνος σκοπός τοῦ σκολειοῦ. Φυλλομετρῶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐν' Ἀρφανητάρι ἀπὸ τὰ πιὸ συνειθίσμένα καὶ σ' ἔφτα μονάχα φύλλα ἀπαντῶ αὐτὲς τὶς διλοις ἀγγωστες λέξεις, ποὺ τὸ παιδάκι θέλοντας καὶ μή, μπορῶντας καὶ μή, εἶναι ὑποχρεωμένο νὰ μάθῃ τὴν σημασία τους καὶ νὰ ξέρῃ νὰ τὶς ἔνηγάσῃ: ἵα, ὥχ, ὄς, ὄχ, ναός, κύων, ταῦς, ὕτε, θύρα, γαλῆ, ροδῆ, δόρυ, κυψέλη, ἔιρη, ἀξινη, ἀγέλη, ξιφίας, μύες, ὄγκης, ταχέως, ἀηρ, λέραξ, χάνδαξ, μέλας, βήτη, μύκης, νησσα, τάπης, ἀλώπηξ, κατηφής, νάρθηξ, καρφίς, πεδίας, παρηθήθε, πάσης, παγίς, κηκίς, σίκαλις, τέρψις, καρίς, κίσσα, δλος κ.τ.λ. Δογκαρίστε πόσο φοβερὸ εἶναι. Καὶ φανταστήστε σὲ τὶς θέση βρίσκεται διδασκαλος, δισο καὶ θέληση κι δῖση δρέξη κι ἀν ἔχη, σὰν ὑποχρεώνται σὲ μιὰ τοῦ Ἀρφανηταριοῦ σελίδα, ποὺ εἶναι ἀνάγκη νὰ τὴν κάνῃ ἐνα μάθημα γιὰ νὰ προφτάξῃ νὰ διδάξῃ τὴν σλη του, νὰ ἔνηγάσῃ καὶ νάναγκάσῃ παιδιὰ ἔξι χρονῶν νὰ μάθουν δεκκερτὰ ἀγγωστες λέξεις (κ. Ἀλφαρ. Ἀράπη, Κων]πολις, 1907, σελ. 86: καγχάζω, ἔγχελυς, ἀγχόνη, συγχάριω, φονεύς, ἰχθύς, λόγχη, συνάγχη, φάραγξ, εὔπτλαγχηνος, φάλαγξ, λέρυγξ, ἔντομον, σάλπιγξ, φάρουγξ, σφίγξ, πλάστιγξ).

Τὴν ἐποχὴν ποὺ θὰ διδάσκαλε στὰ παιδιά μας μὲ ζωντανὰ λόγια στὴ δική τους φτογγολογία καὶ σὲ γνωστὲς ἀπόνω λέξεις καὶ φράσεις καὶ στὸ τυπικὸ καὶ συνταχτικὸ τῆς μητρικῆς τους γλώσσας τὰ γράμματα καὶ τὴν ἀνάγνωση καὶ θὰ δίνημε, δπως ἀπαίτει ἡ παιδιαγωγία κι ὅπως κάνουν ὅλα τὰ ζωντανὰ ἔθνη, δύναμη καὶ πλάτος κ' ἔχταση στὸ πραγματογνωστικὸ μέρος, ποὺ ξυπνᾷ τὴν αὐτενέργεια κ' ἔξεγειρε τὸ παρατηρητικὸ καὶ προκαλεῖ τὸ διαφέρον κι ἀργότερα τὴν ἀκοίμητη κλίση καὶ δυναμώνει τὴν κρίση καὶ βάνει γερά τὰ θεμέλια τῶν παραστάσεων ποὺ ἀπόνω τους θὰ στηριχτοῦντες ἀργότερα οἱ γνῶσεις τῆς ζωῆς κ' οἱ Ἐπιστῆμες, καὶ γεννᾷ τὴν φιλομάθεια, ποὺ κατὰ τὸ J. Lubbock, εἶναι προτιμότερη κι ἀπὸ τὴν μάθηση, ἐμεῖς ξο δεύουμε τὸν καιρὸ μας, σάμπως ὑποταχμένοι τελειωτικὰ σὲ καποια μοιραία μας καταδίκη, νὰ τοὺς μαθαίνουμε μὲ τρόπο ἀφαιρεμένο κι ἀποχτηνωτικὸ λέξεις, μονάχα λέξεις.

Μὰ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα χρειάζεται πλατύτερος λόγος.

MIX. Γ. ΠΕΓΡΙΔΗΣ

O.ΠΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ο κ. Κ. Θεοτοκης εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ χαρίσει στὸ «Νουμᾶ» ὅλα τὰντίτυπα «Τὰ Γεωργικὰ τοῦ Βεργίλιου». Τὴν περασμένη βδομάδα λάθεμε τὴν κάστα μὲ τὰ βιβλία ἀπὸ τὴν Τυβίγγη καὶ τὰ τιμολογήσαμε πενήντα λεφτὰ τὸ κάθε ἀντίτυπο γιὰ τοὺς ἀναγνῶστες μας, δίχως παραπανιστὸ ἔξodo γιὰ τὰ ταχυδρομικὰ.

— Κι δὲ Ιδας χάρισε στὸ «Νουμᾶ» τὴν ἔκδοση τῆς «Σχυμοδράχης» του. Γ' αὐτὸ κ' οἱ ἀναγνῶστες μας μποροῦν νὰν τὴν ἀγοράζουν ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας μονάχα μιὰ δραχμή.

— Λάθαμε προχτές ἔνα ἄρθρο τοῦ Καλομοίρη μὲ τὸν τίτλο «Μουσικούμουσες», ἀνοστες καὶ νόστιμες κι ὅλων τῶν λογιῶν κοινότητες» κ' ἔνα ἄρθρο τοῦ Βάρδογλη μὲ τὸν τίτλο «Μουσικὲς ἐβγένειες». Τάρθρ' αὐτὰ θὰν τὰ δημοσιέψουμε μὲ τὴ σειρὰ ποὺ ἔρθανε στὰ γραφεῖα μας, ἀρχινῶτας τὴν ἄλλη Κεριακὴ μὲ τὸ ἄρθρο τοῦ Καλομοίρη.

— Αδράμης ἐγένησε τὸν Ισάκ, Ισάκ ἐγένησε τὸν Ιακώβ κτλ. Ετοι καὶ στὰ «Παναθήναια Κουρτίδης ἐγέν-

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΣ

ΔΡΑΧΜΑΙ 1,000,000 ΚΕΡΔΗ

Καθ' ἐκάστην κληρώσιν ἐκδίδονται 100,000 γραμμάτια ἀξίας . . . 400,000 παρέχοντας κέρδη εἰς 2,290 γραμμάτια ἀξίας δραχ. 200,000. Διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 28 Φεβρουαρίου 1910 ἐξεδόθησαν ὑπ' αὖτοντα ἀριθμ. 1 25,000 ΑΚΕΡΑΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς ἀκέραιον τὸ κέρδος τιμώμενα ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ καὶ ὑπ' αὖτοντα 25,001, 100,000. ΤΕΤΑΡΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΟΥ τιμώμενα ΜΙΑΣ ΔΡΑΧΜΗΣ καὶ παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς τὸ τέταρτον τοῦ κέρδους.

Κέρδη ἐκάστης κληρώσεως

1	ἔξι	80,000	80,000
1	ἔξι	20,000	20,000
2	ἀπὸ	2,500	5,000
6	ἀπὸ	1,000	6,000
15	ἀπὸ	400	6,000
25	ἀπὸ	200	5,000
1950	ἀπὸ	40	78,000
2000			200,000

Τοιούτην κλήρωσιν γενήσεται τῇ 28 Φεβρουαρίου (13 Μαρτίου), 1919, ἡ δευτέρα τῇ 25 Ἀπριλίου (3 Μαΐου) 1910, ἡ τρίτη τῇ 27 Ιουλίου (10 Ιουλίου) 1910, ἡ τετάρτη τῇ 31 Σεπτεμβρίου 1910 καὶ ἡ πέμπτη τῇ 31 Δεκεμβρίου 1910 (31 Ιανουαρίου 1911).

Διὸ πᾶσαν πληροφορίαν ἡ ζήτησιν γραμμάτιών ἀπευθυντέον εἰς τὸ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ, Υπουργεῖον Οἰκονομικῶν, εἰς 'Αθήνας.

Ο διευθύνων τυμπατάρχης
Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

Π. Σ. ΔΕΛΤΑ

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

— ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ (μὲ εἰκόνες τοῦ κ. N. Λύτρα).

— Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΓΛΑΣ (μὲ εἰκόνες τῆς Κας Σοφίας Λασκαρίδη).

Τυπώθηκε στὴν Λόντρα, σὲ διαλεκτὸ χαρτὶ καὶ εἶναι καλλιτεχνικὰ δεμένον.

Πουλιέται στὸ βιβλιοπωλεῖο τῆς «Εστίας» δρ. 3,50.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΣ

"Εντοκοι καταθέσεις

Καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια

Τρεποποιηθεῖσης τῆς κλίμακος τῶν τόκων τῶν εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια νέων ἐντοκων καταθέσεων δὲν δύνεται ἡ ἐπὶ προθεσμίᾳ δηλοποιεῖται, δητὶ ἀπὸ 15 Ἀπριλίου 1909 ἡ Εθνικὴ Τράπεζα τῆς Ελλάδος δέχεται παρά τε τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τοῖς Υποκαταστήμασιν αὐτῆς καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια ἀποδοτέας ἐν δύνει ἢ ἐν δρισμένην προθεσμίᾳ.

1) τοῖς 0) κατ' ἔτος διὰ τὰς ἀποδοτέας καταθέσεις μέχρι ποσοῦ δρ. 10.000, πέραν δὲ τοῦ ποσοῦ τούτου τοῦ τόκου δριζομένου εἰς 1 τοῖς 0) κατ' ἔτος μέχρι 50,000 δραχμῶν πέραν δὲ τοῦ ποσοῦ τούτου εἰς 1)2 τοῖς 0). Αἱ καταθέσεις αὗται γίνονται δεκταὶ καὶ εἰς ἀνοικτὸν λογαριασμὸν παραδίδομένου τῷ καταθέτη βιβλιορίου λογαριασμοῦ καὶ βιβλιορίου ἐπιταγῶν.

2 τοῖς 0) κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις αὐτῆς μετὰ ἔξι μῆνας τουλάχιστον.

3 1/2 τοῖς 0) κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ δύο δέκτη τουλάχιστον.

3 1/2 τοῖς 0) κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ τέσσαρα δέκτη τουλάχιστον.

4 τοῖς 0) κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς μετὰ πέντε δέκτη τουλάχιστον ἡ τὰς διαρκεῖς.

Καταθέσεις εἰς χρυσόν

Δέχεται ἔτι ἐντόκους καταθέσεις εἰς χρυσόν, ἥτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας 'Αγγλίας, ἀποδοτέας ἐν δρισμένῃ προθεσμίᾳ ἢ διαρκεῖς ἐπὶ τόκῳ.

1 1/2 τοῖς 0) κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις 6 μηνῶν τουλάχιστον.

2 0) » » » 1 ἔτον »

2 1/2 » » » 2 ἔτον »

3 0) » » » 4 »